

Огъст Дърлет
Кулата на Прилепа

Сред книгата на покойния сър Хари Евърет Баркли, живял в Лондон на Чаринг Крос, беше намерено писмо със следното съдържание:

10 юни 1925 година

Мой драги Марк,

Като не получих отговор на картичката, която ти изпратих, предположих, че навярно тя просто не е достигнала до теб. Пиша ти от лятната си резиденция, разположена на едно изключително уединено местенце, цялото обрасло с изтравничета. Храня надеждата, че скоро ще ме изненадаш приятно с едно посещение от твоя страна (за което ми беше намекнал), защото този дом е от онези, които биха провокирали твоя интерес. Той много напомня семейния замък на рода Баскервил, описан от сър Артър Конан-Дойл в романа „Баскервилското куче“. Носят се смътни слухове, че това място е обитавано от зли духове, но аз изобщо не им вярвам. Добре ти е известно, че светът на духовете малко ме интересува – основните ми интереси са насочени към магията. Самата мисъл за това, че подобно тихо местенце, забутано сред провинциалната английска пустош, е станало обител на сонм зли духове, ми изглежда твърде глупава. Местните околности са изключително благоприятни за здравето, а и самата постройка в много отношения представлява образец на старината, а това пробужда от-давнашната ми слабост към археологията. Затова, както прекрасно разбираш, налице са достатъчно неща, способни да отвлекат вниманието ми от нелепите слухове. Тук заедно с мен е и Леон, моят камериер, както и старият Мортимър. Помниш Мортимър, нали, той ни приготвяше такива вкусни ергенски вечери.

Тук съм едва от дванадесет дни, но вече съм разгледал целия дом от мазето до покрива. На тавана се натъкнах на вехт сандък, където открих девет стари книги. На някои от тях бяха откъснати титулните страници. Занесох книгите до таванския прозорец, за да ги разгледам по-внимателно, и в една от тях разпознах „Дракула“ на Брам Стоукър; както установих веднага за голяма своя изненада, това се оказа едно от първите издания.

През първите три дни от настаняването ми над местността се бе спуснала гъста, типично английска мъгла. Едва времето бе започнало да капризничи, заплашвайки да прогони прекрасното настроение от предвкушането на лятото, аз преместих всички

находки от тавана в стаите си. За „Дракула“ на Стоукър вече споменах. Освен нея имаше книга на дьо Рош за черната магия. Томовете на Орфило, Сведенборг и Калиостро засега оставих настрана. На мое разположение се намираха също и „Ад“ на Стриндберг, „Тайното учение“ на Елена Блаватска, „Еврика“ на Едгар Алън По и „Атмосфера“ на Фламарион. Ти, мой скъпи приятелю, лесно можеш да си представиш какво въздействие оказаха върху мен тези книги, имащи такова непосредствено отношение към магията. Орфило, както знаеш, е бил само химик и физиолог; Сведенборг и Стриндберг могат да бъдат наречени мистици; По, чиято „Еврика“ не ми донесе голяма полза в изучаването на черната магия, независимо от това ми направи прекрасно впечатление, а останалите пет станаха за мен по-ценни от злато. Калиостро, придворният магьосник от Франция; мадам Блаватска, жрицата на окултното учение; „Дракула“ с всичките ѝ вампири; „Атмосфера“ на Фламарион с описанието на различните окултни вярвания и дьо Рош, за когото мога цитирам няколко стиха от „Ад“ на Август Стриндберг: „Не снемам от себе си отговорността, а само моля читателите си да запомнят, че ако някога у тях се появи желание да се занимават с магия, особено с тази, която е позната под името вещерство, то трябва да знаят, че реалното ѝ съществуване е безспорно доказано от дьо Рош.“

Честно казано, приятелю, прииска ми се да узная – да не говорим и че имах основателни причини за това – що за човек беше живял тук преди мен, какъв бе този, който се увличаше от толкова разнолики писатели като По, Орфило, Стриндберг и дьо Рош. И аз бях твърдо решен да си изясня подробностите, независимо от мъглявия им характер. Тъй като никои не живее в съседство с мен, то най-близкият ми източник на информация беше селото, намиращо се на няколко километра оттук. Този факт сам по себе си е достатъчно странен, още повече че мястото за лятна резиденция там е къде-къде по-добро. Оставих книгите, съобщих на камериера си, че имам намерение да се разходя до селото, и се отправих на път. Едва успях да се отдалеча от къщата и бях достигнал от Леон, който също бе решил да се разходи, правейки ми компания. Мортимър остана сам в забуления в мъгла дом.

В селото не узнахме много неща. От разговора с един бакалин – единствения общителен човек, когото срещнахме по пътя

си – разбрахме, че последният обитател на имението е бил някой си баронет Лорвил.

Останах с впечатлението, че местните жители се бояха от покойника и поради тази причина говореха с неохота за него. Бакалинът ни разказа историята за това как през една тъмна нощ преди няколко години тук изчезнали четири девойки. Хората вярвали – а и сега продължават да вярват – че те били похитени от баронета. Тази мисъл ми се струва твърде нелепа, още повече че тукашните обитатели по никакъв начин не могат да обосноват своите подозрения. Всъщност същият този бакалин ни информира, че имението на Лорвил се нарича „Кулата на Прилепа“. Това също ми се струва доста странно, при положение че по време на престоя си тук досега не съм зърнал и един прилеп.

Размишленията ми по този повод бяха безцеремонно прекъснати от Мортимър, който се оплака от прилепите в мазето – доста необичайно съвпадение. По думите му, те през цялото време пърхали с крила покрай лицето му и той се страхувал, че ще му се заплетат в косата. Двамата с Леон, естествено, се спуснахме долу, за да се уверим със собствените си очи, но така и не забелязахме нито един, макар и Леон да твърди, че един прилеп се блъснал в него, в което силно се съмнявам. Напълно е възможно тези съмнения да са предизвикани от внезапно появилото се течение.

Произшествието, за което след малко ще ти разкажа, скъпи Марк, беше само предвестник на странните събития, които започнаха да се случват оттогава. Ще ти споделя най-значителните от тях с надеждата, че ще съумееш да им дадеш рационално обяснение.

Преди три дена нещата започнаха да приемат сериозен обрват. В този ден Мортимър дотича при мен и, едва поемайки си дъх, ми съобщи, че лампата в мазето постоянно гасне. Двамата с Леон слязохме долу да разберем какво става и установихме, че – както бе казал Мортимър – и лампата, и кибритените клечки, които запалихме в мазето, гаснат. Мога да си обясня този факт единствено с вероятното движение на въздушните потоци. И, наистина, електрическото фенерче изобщо не гаснеше, но пък за сметка на това светеше слабо; изобщо не се наемам да обясня това обстоятелство.

Вчера Леон (а той е благочестив католик) отля малко светена вода от флакона, който винаги носи със себе си, и се отправи в

мазето с твърдото намерение да изгони оттам злите духове (ако такива случайно се намират там). Както и забелязах неотдавна, в основата на стълбите лежи голяма каменна плоча. И ето че когато Леон се спусна надолу по стъпалата, голяма капка от светената вода капна върху плочата, и на фона на заклинанието, което той произнасяше, се чу някакво съскане. По средата на заклинанието Леон изведнъж замлъкна, а после стремително побягна нагоре, неясно изкрещявайки, че мазето извън всякакво съмнение се явява не друго, а врата към Преизподнята, пазена от самия Дявол.

Искам да ти призная, драги Марк, че това необичайно събитие ме вкара в смущение.

Вчера вечерта, когато тримата седяхме в просторната гостна, лампата изведнъж, без никаква причина, изгасна. Пиша „без никаква причина“, защото не се съмнявам, че лампата е изгаснала просто ей така, а под въздействието на някаква свръхестествена сила. Зад прозорците времето беше безупречно, нямаше никакъв вятър, а аз (между другото бях седнал точно срещу лампата), внезапно почувствах повея на прохладно течение. Повече от това никой от нас не беше забелязал. Усещането бе такова, сякаш някой, стоящ точно срещу мен, силно бе духнал към лампата, или пък прелитаща над нея голяма птица я е закачила с крилото си.

Няма никакво съмнение, че с къщата нещо не е наред, и аз имам непоколебимото намерение да си изясня причините за него каквото и да ми струва това.

(Тук текстът изведнъж прекъсва, сякаш авторът му е възнамерявал да го завърши впоследствие.)

Двамата лекари, наведени над тялото на сър Хари Баркли в имението на Лорвил, най-накрая приключиха с изследванията си.

– Не мога да си обясня причините за тази невероятна загуба на кръв, доктор Мордант.

– Аз също, доктор Грийн. Той е до такава степен обезкръвен, че само чудо би могло да спаси живота му! – Доктор Мордант тихо се засмя: – Що се отнася до загубата на кръв, аз първоначално си помислих за вътрешни кръвоизливи и апоплексия, но не открих никакви признаци за подобно нещо. Съдейки по изражението на лицето му, а то е толкова ужасяващо, че ми е трудно да го гледам.

– Вие сте прав.

– Той е умрял от изключително силен страх или от това, че е станал свидетел на нещо ужасно.

– Последното е по-вероятно.

– Смятам, че трябва да засвидетелстваме смърт в резултат на вътрешен кръвоизлив и апоплексия.

– Съгласен съм.

– Значи така и ще направим.

Лекарите се наклониха над отворената папка на масата. Внезапно доктор Грийн се изправи, порови с ръка из джоба си и извади оттам една кибритена кутийка.

– Ето ви кибрит, доктор Мордант. Изгорете тази папка и не разказвайте на никого за нея.

– Да. Така ще бъде най-добре.

Извадки от дневника на сър Хари Баркли, намерен до трупа му в имението на Лорвил на 17 юли 1925 година.

25 юни.

Снощи сънувах странен сън. Присъни ми се, че в гората около замяка на моя баща срещам красиво момиче. Не зная защо, но двамата се прегърнахме, устните ни се сляха в целувка, и това нещо продължи не по-малко от половин час! Какъв необикновен сън! Изглежда и други неща са ми се присънили, но не мога да си ги спомня. Когато на сутринта се погледнах в огледалото, видях бледото си, обезкръвено и изкривено лице.

По-късно Леон ми каза, че и на него му се е присънил подобен сън, а тъй като той е твърдо убеден женомразец, не мога да намеря никакво разумно обяснение за случилото се. Много е странно това, че и двамата сме сънували един и същ сън.

29 юни.

Рано сутринта при мен дойде Мортимър и ме информира за твърдото си намерение да напусне имението поради причината, че миналата нощ видял призрак. Някакъв възрастен красавец, добави той. Изглежда Мортимър се е ужасил от обстоятелството, че старецът го целунал. Навярно всичко това му се е присънило. Само благодарение на този мой довод ми се удаде да го убедя да остане, като му дадох честната си дума, че няма да разказвам на никого за необичайната случка. Впоследствие Леон ми каза, че миналата нощ сънят се повтори с всичките си

подробности и че той не се чувства много добре. Посъветвах го да се обърне към лекар, но той отказа. Що се отнася до, както се изрази, ужасния кошмар, то предстоящата нощ щял да се обгради със светена вода, която, според него, щяла да го предпази от всяко вредно въздействие на силите на злото, ако такова съществува и е свързано по някакъв начин с особените сънища. Странно, че той приписва всичко на злите сили!

Днес проведех неголямо разследване и си изясних, че описанието на външността на баронет Лорвил съвпада напълно с описанието на „привидението“ от съня на Мортимър. Узнах също така, че докато последният представител на рода Лорвил бил още жив, в околността изчезнали няколко деца. Не искам да кажа, че между тези факти съществува някаква връзка, просто невежото местно население приписва тези загадъчни случаи на баронета.

30 юни.

Леон утвърждава, че благодарение на мощното въздействие на светената вода, сънят не се е повторил (а аз отново го преживях предишната нощ).

7 юли.

Мортимър си замина. Каза ми, че не може да живее в една къща с дявола. Изглежда наистина е видял призрака на стария Лорвил, макар че самата мисъл за това предизвиква смях у Леон.

4 юли.

Снощи отново сънувах този проклет сън. На сутринта се чувствах много зле, все едно бях тежко болен. Но постепенно през деня ми се удаде да се избавя от това чувство. Леон изразходва цялото количество светена вода, но утре е неделя и той се надява да попълни запасите си по време на богослужението в селската църква.

5 юли.

Днес сутринта бях в селото и се опитах да си намеря друг готвач. Изобщо не разбирам какво става. Никой не желае да влезе в имението, дори и за, както ми заявяват, сто лири на седмица. Ще трябва да се справя без готвач или да си наема такъв чак в Лондон.

Днес с Леон се случи нещо неприятно. Когато се прибирал вкъщи след църковната служба, почти цялото количество светена вода се изляла от бутилката, а после и самото шише с остатъците от светената вода

паднало на земята и се разбило. Леон е обезкуражен и смята при първия възможен случай да се сдобие с необходимата течност от приходящия свещеник.

6 юли.

Миналата нощ отново ми се присъни този сън. Чувствам се изключително отпаднал, Леон – също. Той отиде на лекар в крайна сметка и докторът се заинтересувал дали скоро е имал дълбоки прорезни рани или сериозни травми, съпроводени от голяма загуба на кръв, и дали не страда от вътрешни кръвоизливи. Леон му дал отрицателен отговор и докторът му предписал да хапва повече суров лук и още нещо. Леон забрави за своята светена вода.

9 юли.

Отново същият сън. На Леон му се присъни друг сън, този път за някакъв старец, който – както ми сподели – го ухапал. Накарах го да ми покаже мястото, където бил ухапан от стареца в съня си, и когато той разтвори яката на ризата си, на гърлото му, извън всякакво съмнение, се виждаха две малки ранички. И двамата усещаме някаква много голяма слабост.

15 юли.

Днес Леон ме напусна. Твърдо съм убеден, че той внезапно се е побъркал, защото на сутринта у него възникна непреодолимото желание да се спусне в мазето. По думите му, сякаш нещо го дърпало там. Не се и опитах да го спра. Измина известно време; аз седях, потънал в четене на един том от Хърбърт Уелс, когато чух как Леон, крещейки пронизително, се изкачва бързо по стъпалата на мазето, препъвайки се в желанието си да излезе колкото се може по-бързо оттам. След това се понесе като луд през помещението, в което се намирах. Изправих се и захвърлих книгата, втурнах се след него и го намерих в следващата стая, където със сила успях да го задържа. Поисках от него обяснение за поведението му, в отговор на което не чух нищо друго, освен непонятни стенания.

„Боже Господи, монсиньор, незабавно напуснете това прокълнато място! Тръгнете си, монсиньор, умолявам ви! Дяволът, Дяволът.“ В този момент той се откъсна от хватката ми и побягна презглава далеч от имението. Аз го последвах. Когато излязохме на пътя, го повиках по име, но вътрът донесе до ушите ми само отделни откъслечни думи: „Ламе,

дявол боже. Книгата на Тот“. Думите, толкова важни като „дявол“ и „Боже“, ги пропуснах покрай ушите си. Но ето че Ламе се наричаше жената-вампири, добре известна единствено на неколцина избрани магьосници, а „Книгата на Тот“ представляваше египетски ръкопис по магия. В течение на няколко минути бях обладан от дивите фантазии за това, че „Книгата на Тот“ е скрита някъде из къщата, и като поразмислих малко, стигнах до извода, че тя се намира под масивната каменна плоча, лежаща в основата на стълбите към мазето. Имам намерение да слеза долу и да проверя.

6 юли.

Намерих я! „Книгата на Тот“! Както и предполагам, тя се оказа точно там – под каменната плоча. Духовете, които я охраняваха, очевидно не искаха да наруша покоя на нейното уединение, поради което устрои-ха истински ураган от прах и вятър, докато се опитвах да преместя плочата встрани. Книгата е снабдена с тежка закопчалка със старинен вид.

Предишната нощ отново имах същия сън, но този път – мога да се закълна в това – в допълнение към всичко видях призраците на стария Лорвил и четири красиви девойки. Какво съвпадение! Днес се чувствам страхотно отпаднал и едва мога да се държа на краката си. Няма никакво съмнение, че този дом гъмжи, обаче не от прилепи, а от вампири. Ламе! Само ако можех да намеря телата им, бих пронизал сърцата им с остри колове.

Днес направих ново поразително откритие. Спуснах се долу, до мястото, където лежеше плочата, отместих по-малкия камък, върху който лежеше „Книгата на Тот“, и пред мен се откри широка вдлъбнатина, претъпкана с десетки скелети – всичките принадлежащи на малки деца! Ако това имение наистина е обитавано от вампири, то е съвсем очевидно, че скелетите са на техните нещастни жертви! Освен това съм и твърдо убеден, че някъде наблизо има и пещера, в която лежат скритите тела на вампирите.

Разглеждайки книгата на дьо Рош, се натъкнах на перфектен план за откриването на техните тела! Ще се възползвам от „Книгата на Тот“, за да призова вампирите при себе си, след което ще ги заставя да ми покажат мястото, където крият своите чувствени тела. Дьо Рош пише, че това може да се направи.

9 часа вечерта.

Идеалното време за призоваване на вампири! Някой минава покрай

мен, но се надявам, че този някой няма да ми попречи да направя това, което съм намислил. Както отбелязах по-рано, книгата е снабдена с тежка закопчалка, и ми се наложи доста да се потрудя, докато успея да я отворя. Когато най-накрая ми се удаде да счупя ключалката, разтворих книгата и започнах да търся мястото, което ми беше необходимо за заклинанието по призоваване на вампирите. Намерих го и започнах да прознасям формулата. Атмосферата в помещението постепенно започна да се променя и скоро гъст мрак изпълни стаята. Въздушните потоци страховито се носят из помещението, лампата изгасна. Сигурен съм, че вампирите скоро ще се появят.

Бях прав. В стаята започват да се появяват сенки. Те стават все по-големи и по-отчетливи. Сенките са пет – четири женски и една мъжка. Чертите им са ясно различими. Те ми хвърлят светкавични погледи, а ето, че сега се взират злорадо в мен.

Боже мой! Забравих да нарисувам магическа окръжност на пода на помещението и сега се страхувам, че вампирите ще ме нападнат! Колко съм прав. Те се приближават към мен. Боже мой! Спрете! Те се спират. Старият баронет се взира съсредоточено в мен, блестящите му очи горят от ненавист. Четирите жени-вампири сладострастно ми се усмихват.

Сега или никога разполагам с възможността да отнема техния зъл чар. Молитва! Но аз не мога да се моля. За вечни времена съм низвергнат от Господа, затова задето призовах Сатаната на помощ. Но дори и към Сатаната не мога да се обърна. Намирам се под пагубната хипноза на зловещия поглед, изкривил лицето на баронета. В очите на четирите красавици-вампири също се е появил злокобен блясък. Те бавно се приближават към мен, а ръцете им са протегнати напред. Виждам как се извиват гъвкавите им отвратителни тела, а малиновите им устни са изкривени в дяволска победна усмивка. Непоносимо ми е да гледам как облизват устните си. Съпротивлявам се, напрегам всичките сили на волята си, но какво значи голата воля пред адските пълчища от вампири?

Боже! Присъствието на тази сган от преизподнята ще обрече душата ми на вечни мъки! Баронетът се придвижва напред. От отвратителната му близост в съзнанието ми възниква усещането за нещо мерзко и непристойно. Ако не мога да се обърна към Бога, тогава трябва да помоля Сатаната да ми даде необходимото време, за да мога да начертая проклетия магически кръг.

Не мога повече да се съпротивлявам на тяхната зловеща сила. Опитвам се да стана, но не мога. Повече не съм господар на волята си! Вампирите ме наблюдават с демоничен поглед. Обречен съм да умра и

да живея вечно сред Неживите.

Лицата им се приближават все по-близо и по-близо до мен. Навярно скоро ще изпадна в забрава. Бих направил всичко, което е по силите ми, само и само да не виждам тези зловещи същества около себе си. Усещане за остра, пареща болка в гърлото. Боже мой!

КРАЙ

© Огъст Дърлет
© 2004 Адриан Лазаровски, превод от английски

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4453>]